

Kremenjak

Politički list za interese grada Šibenika i okolnih sela.

Kremenjak izlazi svaki četvrtak. Pretplatna cijena na godinu 3 Krune. Na po godinu Kruna 1.50 para. Pretplate i pisma šalju se uredništvu. Rukopisi se ne vraćaju a neplaćeni se listovi ne primaju. Pojedini broj 4 pare (2 novč.)

Čujemo, jer mi nijesmo vidjeli, da je g. Dr. Gazzari kao odvjetnik i zastupatelj društva „Sufid“ u Crnici primio za svoj trud za samu 1907. godinu 60. hiljada fiorina ili 120. hiljada kruna nagrade.

Ovliko drugi nedobivaju ni kroz 15. godina svog advokatskog truda, pak za to mu od srca čestitamo.

***

Općina Šibenska dobiće od društva rimskoga u Crnici 60. hiljada fiorina kroz vrijeme od 6. godina po pogodbi. Radujemo se, da nije manje.

Mi uvijek govorimo, da više valja znati neg imati; jer da bude naša općina išla na skulu i bila na univeršitadi pa se dotura'a, bila bi i ona dobila što za znanje, što za imanje desetak puta toliko. — Kad prodje skulu, biće bolje. Preradović kaže: Nevolja gola, najbolja škola; a naši Kremenjaci udri u jednu: nevolja gola uvijek i bez taka i bez šiola.

Nemoralna politika.

Najnemoralnija politika, što se igdje vodi u našem narodu, to je ona, kojoj smo dnevni svjedoci mi ovdje u Šibeniku. Na čelu te politike stoje danas ovdje D.r Krstelj, D.r Drinković, D.r Gazzari, D.r Smolčić, Don Grgo Tambača, Don Vice Škarpa, Don Rudolf Pian, Don Niko Vučić, biskup Pulišić, fra Ante Bilonić, fra Bačvica i sva druga vesela družba sa Don i fra. Ova pak politika bez ikakvog principa pala je na još niže stepene, kad njom zago-podariše D.r Drinković i D.r Gazzari. Od onog dana oteo je sasma mah afarizam, a hrvatstvo postalo fraza i plašt, kojima se kriju niske svrhe sebičnih inter sa. Samo društvo „Sokol“ poniženo je na prostu stafažu, na četu bez sokolske ideje i bez pečata slobodoumja, na četu, koja je u slobodnoj odori sokolskoj dotle dovedena, da kliče „živio“ najodurnijem predstavniku crne reakcije, klerikalnog jezuitskog furtimaštva — jednom Don Petru Kragiću.

Ko promisli na osobe jednog Drinkovića i Gazzara i na njihov savez sa Don Grgima, Don Pierinima, fra Antima itd. taj nemože zamisliti mogućnost tog saveza, a da nepromisli pri tom na opstojanje drugotnih svrha, koje ih u taj nenaravni savez turaju. D.r Krstelj je 10. mjeseci na godinu njihovom lutkom, kojoj ipak nefali debeo politički obraz i doza spekulantske naravi.

Sigurno, da saveznici jedan drugom nevjeruju, a kad bismo imali dijeliti svjedočbe, opet bismo bili primorani ljepšu svjedočbu dati gospodi sa Don i fra, nego li njima, vadeći van jedino Fra Gerundia iz Skradinna i Fra Antu Bilonića, kojeg nas je dobar Bog oslobodio i poslao ga daleko od našeg mjesta. — Ova dva božja (?) ugodnika nebi mogla dobiti bolju svjedočbu od Gazzara i Drinkovića.

Kad bismo samo nekoliko fakta uzeli na oko i to samo od dana, kad se diglo društvo „Kolo“ ili i kasnije, mogli bismo nanizati toliko tih fakata, da bi deseti dio njih bio dovoljan, da nam poda sliku ovih političkih nemoralnika i narodnih grešnika.

Nova era naše domaće politike počimlje uprav osnutkom društva „Kola“ god. 1900. Možemo bez straha reći, da je to bila predteča novom pokretu u Dalmaciji, koji se je tekom vremena sve jasnije i izrazitije isticao i ispoljavao u društvenom životu, dok nije napokon primio gotov oblik jedne jake političke organizacije, koja je danas poznata pod imenom „pučke napredne stranke“, stranke najjače i stranke politički najizrazitije u našoj zemlji.

U „Kolu“ počelo je pravo odgajanje zapuštene mladosti naše. Ne odgajanje strančarsko, nego zdravo ucjepljivanje općih kulturnih, socijalnih i političkih principa, kakovi vladaju u prosvijetljenim naprednim narodima, a napose je bio uzet uzorom narod česki i njegovi odlični predstavnici: Hus, Palacky, Havliček i Masaryk. Što se tiče pak naše domaće politike, odgajanje u tom poledu osnivalo se na jedino opravdanoj bazi kulturno-političkog jedinstva naroda hrvatskog i srpskog, t. j. na bazi opće i čisto narodnoj.

Ovo plemenito djelovanje izazvalo je potajnu borbu ili bolje potajno rovanjenje sa strane ondašnje pravaške stranke, koja se je kroz dvije tri zadnje godine jakim i brzim procesom afarističkog karaktera razvila i izrodila u čistu reakcionarnu klerikalnu stranku, da stoji na raspoloženje vladi. A kad se je opet iz samog „Kola“ počelo neodobravati i politici starih narodnjaka i pok. Šupuka, onda je „Kolo“ dospjelo medju dvije vatre. — Što iz političkih motiva i nazora, a što spekulativnim udešivanjem spleta, lažnih vijesti, mučenja vode sa izgledom na dobar lov, razbilo se i mnogo staro prijateljstvo.

Današnja furtimaška stranka sa Dr. Krsteljem na čelu to je upotrebila i, u želji i sigurnosti, da od jednom satre „Kolo“ i novi duh, što je iz njega prodirao u puk, pokloni se toliko mrženom Šupuku, samo da sjedini obje vatre proti „Kolu“ i da ovom lukavom varkom dodje na vlast. I nije se prevarila u jednome, jest u drugome. Na vlast je došla, prevarivši kašnje i Šupuka i njegove, koje je najviše falila baš onda, kad ih je najviše varala, al — „Kola“ ipak nije srušila. „Kolo“ je očutilo onda jaki potres, a od onoga dana do danas juriš sa jurišem neprestaje. Uprav ovi juriši i napadaji i nehote stvorise oko „Kola“ jaku stranku, koja sačinjava ogromnu većinu u gradu i okolici.

Baš u to doba pada i dolazak Drinkovića u Šibenik i aktivnost Gazzara u naše gradske posle. Drinkovića zapalo je dobro mjesto sa masnom plaćom, o kojoj nigda nije ni sanjati mogao, a Gazzari — a Gazzari je uvijek imao dobar nos i on preko noći postade Hrvat, da, i pravaš.

Ova dvojica očutiše slaboću stranke pravaške prema stranci „Kola“, koja je počela primati na se naziv realistične stranke, i baciše u strahu pravašku stranku sasma u krilo i zagrljaj klerikalnog elementa. U tom zagrljaju se i danas duši. Da pokriju svoju nečistu furtimaštinu, stadoše kroz „Hrvatsku Rieč“ varati hrvatsku javnost, o svom tobožnjem čistom pravaštvu. I bilo je doba, kad je jedan dio javnosti bio njima nasio. I sama „Sloboda“ bila je zavarana, uzevši u neznanju u obranu njihovu jezuitsku politiku. Sve je to bila dobro zasnovana osnova Gazzara i Drinkovića.

Kad vidješe napokon, da im ništa nepomaže, a da kremenjačko more raste više i više te im prijeti da ih potopi, onda se baciše preko Gazzara i Dulibića sasma u službu vlade, da ih pomogne i udariše u užasnu, do tad još u nas nevidjenu korupciju: zastrašivanjem, progonsvima, zatvaranjem, tužbama pomoću redarstva na sud i napokon mićenjem novcima. Ovo je najsrमतnije doba u povjesti grada Šibenika. Do tada se Šibenčanac nije nikada prodavao ni za Judin novac glasovao.

Teško je u ovom malom listu sve kazati po tanko. Kad se straha još nemogoše izbaviti, počеше progoniti, služeći se moću što im dava općina i redarstvo, zaštićeno zakonom pod devizom „U ime zakona“. I u svom bez granica sramotnom djelu dodjoše i do toga, da naslaše redara da napastuje vodju stranke D.ra Iljadicu i tad da ga tuži za uvredu, koju on nije izustio i nadjoše napokon i tri kriva svjedoka, da pod zakletvom zajedno sa redarom svjedoče proti D.ru Iljadici. Lažnost denuncije bila je dokazana jasno kano dan, a furtimaška era pod načelnikovanjem D.ra Krstelja primila je na svoj obraz i ovaj niski, odurni čin krive denuncije.

Ni to nebijaše dosta. Jer, kad ko počme da pada u blato, on pada sve više i dublje, čim više po blatu gazi.

U svojoj nemoralnoj i niskoj politici (ako njihovo djelovanje zaslužuje *politikom* se zvati) dodjoše ovih dana dotle, da su počeli svoje protivnike šakama tući na sred puta, usred podne. Ništa tući, al se tim divljačkim, odurnim činom kroz štampu hvaliti i njim se dičiti.

Toliko su već ogrezli u moralno blato.

U tom blatu udušili su se i Khueni; u njemu će se udušiti i Krstelji i Drinkovići i Gazzari i svi, njima slični.

Sizanje za tvornim napadajima, očitim je znakom.

Izdajnički napadaj socijalne bande Krstelj — Drinkovićeve.

U petak jedno $\frac{3}{4}$ sata poslije podne, kad je naš urednik hodio putem svojoj kući, bio je napadnut šakom od pisara D.ra Krstelja Josipa Drezge.

Ovaj napadaj bio je, kako svi znakovi kažu, zasnovan unapred od stranke općinske, a nekoliko plaćenika, što je krstarilo onog jutra oko mjesta dogadjaja, dava očit i jasan dokaz za potvrdu ove sumnje.

Naš je urednik uprav bio mitio vatrogasno društvo i tu trevio gospodjicu A. C. i pozdravio ju. Još on nije ni dorekao riječi pozdrava ni stavio klobuk na glavu (gospodjica mu je prolazila s desne strane), kad s lijeve strane padne jaki udarac šake i pogodi ga uprav u uho. Ovaj nenadani izdajnički udarac u uho zaušio je jako našeg urednika, tim više, što mu se nije nadao, niti je on vidio taj čas napadača, kojeg bijaše vidio prije da dolazi iz dućana Jakova Kapitanovića. Na prvi čas smeten, pružio je ruke na obranu, da se obrani

daljih udaraca. Prisutno nekoliko žena, skočilo je na obranu i stalo medju kukavnog napadača i napadnutoga i u istinu obranilo ovoga i spasilo mu život, kao kad je onaj plaćenik i pristaša Krsteljeve bande bio već našao zgodan čas, da se iza ženskih potegne nogom dva puta proti životu našeg urednika, i da bude ga pogodio u mjesto, u koje je udarac upravio, naš urednik mogao je platiti životom. Sreća za obojicu, da ona dva prsta razmaka izmedju noge napadačeve i delikatnog mjesta mošanja napadnutoga, zapriječiše, da naš urednik neostane na mjestu mrtav. Velimo sreća, jer jedan bi bio danas pod hladnom pločom, a drugi, nevoljni opijenik općinske bande, morao bi za izdajničko umorstvo danas-sutra čamiti u tamnici nekoliko godina. Zahvaliti je sreći i ženskima.

Za ovaki sramotni napadaj prisutne ženske izružiše kukavnog napadača, a slučaj je imao dati, da se je tu namjerio taj čas i napadačev brat, koji, zgdjen s ovoga kukavnog izdajničkog napadaja na jednu ug'ednu osobu, kao što je naš urednik, očasti i izapsova ukornim riječima svog nesretnog brata i ponudi pomoć i isto svjedočenje našem uredniku.

Sva je sreća po napadača, da ovo nije bilo u drugu uru, kad je na ulici više svijeta i to muških.

Nego, baš i ovo dokazuje, da je napadaj bio zasnovan.

Napadač od Krsteljeve općinske bande od 11 sati kako nam svjedoci kažu vrzao se je onuda i čekao zgodan čas. Kroz to vrijeme on je već prije trevio i vidio gosp. Marinkovića, al ga nije napao, jer je bilo vani svijeta i muškaraca. Ovaj Drezga vidio je našeg urednika i ondje i na poljani, al ga tu napao nije iz razumljivih razloga. Mnogima je udaralo u oči ono neobično čekanje, šetanje, ulaženje u dućan Kapitanovića, izlazenje, šaporkanje sa Markom Belamarićem, sa Kapitanovićem, al niko nije znao zašto. Poslije se razumjelo, jer čim se onaj divljački izdajnički napadaj izvršio, ispadoše, kako čujemo, iz dućana Kapitanovića, iz vatrogasnog društva i od drugud neke sumnjive osobe, jedno desetak njih. Jedna činjenica da se tvrditi samo na jedan način i kad su tu dokazi, al se ona ista dade staviti pod mnoge sumnje, više il manje opravdane prema kvalitetu osoba, koje pod oko dolaze.

Općinska stranka tvrdi, da je napadaj izvršen rad jednog priopćenog pisma. Ali, ko će vjerovati, da se može zvati ikako na odgovornost jednog urednika za jedno priopćeno pismo u listu, koje je potpisano punim imenom od samog adresanta i glede kojeg pisma se uredništvo po običaju ogradjuje riečima: „uredništvo za ovo neprima nikakve odgovornosti“.

Mi se čudimo Doturima na općini, da ovake budalaštine lansiraju u svijet preko svoje teladi.

Koji bili da bili motivi, to nama deveta. Mi imamo pred očima divljaštinu, barbarstvo i kukavni izdajnički način ovog čina. U ovom napadaju svak vidi ne ruku Drezge, vidi ne udarac, koji je pao na našeg urednika, nego vidi druge ruke, koje su ovim sramotnim i nedostojnim činom htjele udariti po obrazu cijelu jednu stranku.

To razumijemo mi i svak. A kako će ovo razumjeti odnosne vlasti, i koju će zaštitu dati većini građanstva proti agresivnosti općinskih ljudi, idemo da vidimo.

Na koncu: Gosp. D.re Krstelju, načelniče ovog jadnog grada, znajte, da nam je svima upalo u oči, da na mjestu napadaja nije bilo ni jednog redara — ni blizu.

Ovacije uredniku našeg lista.

Na glas o divljačkom napadaju sa strane plaćenog Krsteljevca Drezge na našeg urednika, vas je Šibenik bio uzbudjen. Gradjani bez razlike, zgadjeni s ovako sramotnog i podlog djela, osudjivahu ovu divljaštinu, gdje će se kojimudrago plaćeni općinski deran smjeti danas sutra drznuti da pred nosom redarstva i političke vlasti napadne na najsramotniji izdajnički način i najuglednije gradjane.

Cio je grad jedne misli, gdje počimlju konci ovog zasnovanog napadaja. Općinska stranka, koja je od dana napadaja dobila u gradu ime **općinske bande**, osjeća s dana na dan, da gubi teren u narodu. Ovaj fakat je očit; a strah, da neizgube vlast i da ih složan narod nepozove na odgovornost za mnoge zloporabe i rasipanja pučkog novca, natjerao ih je eto dotle, da svoj položaj i korito brane rukama i nogama, zubima i noktima. Koliko je narodu dodijala njihova sila vidjelo se baš one večeri, kad je preko dvije hiljade naroda skupilo se pod kuću našeg urednika i klicalo njemu, pučkoj stranci, „Kremenjaku“, kremenjacima, klicalo pravu malog puka, D.ru Anti Makali i drugim vodjam pučke stranke, klicalo: dolje sila i nasilje, a pjevači „Kola“ ispjevali mu nekoliko pjesama lijepo i skiadno uz veliko odobravanje svijeta naokolo. Ovacija je svršila u redu i mirno, što je zahvaliti mirnom i dostojanstvenom ponašanju naših ljudi i prisutnosti oružanog žandarstva, jer, da bude se pustilo polje našem uzornom redarstvu, ko zna, kako bi to bilo svršilo i kako bi se „U ime zakona!“ pokušalo održati red.... Ova samonikla manifestacija, koja je htjela našem uredniku dati neko moralno zadovoljstvo, ima u sebi i drugo značenje, a to je, da onaj podli napadaj šakom sa strane jednom Krsteljevca nije pao na obraz g. Niki Marinkoviću samome, nego da ga je osjetila sva naša stranka Kremenjaka ovdje; ne samo, nego ga je osjetila sva naša ogromna stranka u pokrajini, koja nosi općenito ime Pučke stranke.

Ko bob posije, primiće od zemlje bob; ko posije draču, primiće od zemlje draču.

Spljetska „Sloboda“ o sramotnom napadaju na našeg urednika, piše ovo: „Izdajnički napadaj“. Jučer je u Šibeniku bio izdajnički napadnut urednik „Kremenjaka“ g. Niko Marinković. Temeljita je sumnja da je atentat bio unapred zasnovan i izvršen iz političke mržnje. Sav Šibenik osudjuje sramotno djelo. Pučanstvo na vijest o dogogjaju tako se silno uzrujalo, da ga jedva m. goše umiriti vodje pučke stranke. Samome napadnutomu uredniku je zahvaliti, da napadač nije bio na mjestu kažnjen od naroda.

U večer bi priregjena g. Marinkoviću impozantna manifestacija, kod koje je učestvovalo hiljada naroda. — Pjevači „Kola“ pjevahu rodoljubne pjesme, a narod klicaoše uredniku „Kremenjaka“, pučkoj naprednoj stranci i njezinim vogjama, pravu maloga puka i „doli sila i nasilje!“ — Ovakovi divljački napadaji zadaju najteži moralni udarac stranci, od koje su potekli, dok je našoj stranci najveća dika da, premda ima uza se ogromnu većinu pučanstva u dva najveća hrvatska grada u pokrajini (u Spljetu i Šibeniku), ipak do sad nije takla, što no se reče, ni vlas na glavi nijednom polit. protivniku.

Nek se ona tako i unaprijed drži pa će tim najsjajnije dokazati superiornost naprednih pučkih organizacija nad nesvjesnim ruljama, koje fanatizmom opijene proti njoj vojuju ovakim sredstvima. Na taj način ona će najsigurnije i najdličnije nadvladati protivnike.

koji su — po svemu se vidi — već u zadnjim trzajima, Odazivljuć se poklicima šibenskih istomišljenika kličemo s naše strane: Živio Marinković! Živili svjesni pučani šibenski! Doli sila i nepravda!“

Presjedništvu Prizivnog Suda

u Zadru.

Organ poznatog D.ra Krstelja, „Hrvatska Rieč“ donosi u broju 214. t. g. ovu vijest: — „Mizerije sa suda u Šibeniku. — Kažu nam, da je g. D.r Marasović, c. k. sudski tajnik, naredio g. c. k. sudskom tajniku Tombolani-u, da za pregledanje nekog individua ne bude pozvan sudski liečnik D.r Filip Smolčić, nego drugi liečnik. Mi smo dosad držali, da je upravitelj kotarskog suda g. c. k. savjetnik Lukšić, pak ne razumijemo kako se može da prti g. Marasović u posle, koji na nj ne spadaju. Glede same stvari opazit nam je, da g. D.r F. Smolčić nikada dosada nije dao prilike da se posumnja u njegovu nepristranost. **Ili g. D.r Marasović sudi o g. D.ru Smolčiću po svomu laktu?**“

Ovliko „Hrv. Rieč“.

Pravednost i urednost službovanja i vršenja dužnosti zahtjeva, da tastarija vlast povede istragu i vidi, što je u stvari, koju donosi rečeni list. Ako je podređeni Vama činovnik učinio nešto, što se kosi sa vršenjem njegove službe, pravedan je zahtjev, da se starija vlast digne i postupa; neodgovara li vijest rečenog lista istini, dužnost je i pravednost a i ugled sudskog zvanja zahtjeva, da starija vlast uzme u zaštitu ugled jednog suca i ovog suca prinudi na korak, kojim će se obraniti od ovako teške denuncije i denuncijanta pokazati prostim klevetnikom.

Inače, može se lako dogoditi, da cio sud bude stavljen u strah i moralni pritisak od kojemudrago najnižeg i najnesevjesnijeg libela. Koliko god tražimo nezavisnost suca od starijih vlasti, isto toliko tražimo suđačku nezavisnost i od besavjesne štampe, koja može da bude jakim sredstvom stanovitih afarista i špekulanata.

Cekajući, što će starija vlast, stavljamo za danas točku.

Dixi aequum?

FUREŠTOVSKA SMJELOST PRELAZI GRANICE.

Na obranu jednog uglednog gradjanina osjećamo svu dužnost ustati. On je ćutstvom bliži kultu italijanstva, ali je naš gradjanin, naša krv. I naše ime nosi i dići se njime.

Libel D.ra Krstelja, po kome izljevaju svoju crnu žuč plaćeni a la Sjerovica i Drinković donosi ove niske i sramotne riječi: „**Ili g. D.r Marasović sudi o g. D.ru Smolčiću po svomu laktu?**“

Poštenje D.ra Marasovića diže se svakako nad sve one, koji se kupe oko ludrovog glasila, radi kojeg je D.r Krstelj navlaš i ustanovio tiskaru, u kojoj tiska ko šta hoće, necijeneći ljudsko poštenje i moral ni najmanje. Iz svog nemoralnog gnjezda sude, da je vas svijet bez poštenja i bez morala, te se nabacuju blatom na svakoga, koji nije iz njihovog mirisavog jata. I sad se evo usudiše nabaciti onakovom odurnom frazom na jednog Marasovića, potomka stare i vazda štovane obitelji šibenske. To nije mogo učiniti niko dosad, neg se moralo naći jedno gladno, bjesomučno, moralno sakato stranče, da mjeri poštenje jednog D.ra Marasovića. — Pfu! cigančadi gladna, bestidna!

RAZNE VIJESTI.

Na molbu upravljenu na Upravu „Šibenske glazbe“, da za ples društva „Kola“ ustupi nekoliko glazbara, plesni Odbor primio nekidan ovaj odgovor, koji donosimo javnosti, da javnost naša prosudi poštenje i furtimaštinu naših Krstelja, Drinkovića, Gazzara i njihove teladi.

P. n. Plesnom Odboru

Hrvatskog Muzičnog Društva „Kolo“

(na ruke gosp. N. Marinkovića)

Mjesto.

Odnosno molbi Tog P. n. Odbora dneva 16. o. mj., kojom je isti zatražio, da mu potpisana „ustupi nekoliko glazbara da igraju dne 27. o. mj. prigodom priredjivanja plesa Hrvatskog Muzičnog Društva Kola“, čast je odvratiti, da se ta molba ne može uvažiti.

U Šibeniku, 20. veljače 1908.

Od Uprave „Šibenske Glazbe“

Predsjednik **Krsto Jadronja**

Tajnik **D. Sirovica**

Večeras je ples „Kola“. Pripreme sjajne. Čeka se veliki broj gostiju izvana. Neki Skradinski već dodjoše jučer.

Jz grada primamo: Molim, gosp. Uredniče, radi onog finog i gospodskog „priposlana“ potpisanog od D.ra Vinka Smolčića, javite, da se po gradu govori i da se govorilo ovih dana: 1. da će D.r Vinko Smolčić biti isključen iz Sokola za tri mjeseca, što je bio na plesu Leghe; 2. da će biti iz Sokola isključen brijuč Svirčić za 6. mjeseci; 3. sin A. Matačića, opć. prisjed. za 6. mjeseci; 4. jedan Belamarić za 6 mjeseci; 5. opć. pisar Medić za tri mjeseca; 6. gospodjice Lukšić i Cinnotti (mladja) za uvijek; da su dekreti bili napisani i imali doći na potpis D.ru Krstelju, al, kad se „Kremenjak“ onako duhovito našalio sa D.rom V. Smolčićem, tad se sve brzo od straha usteglo. Sjednica o kaznama bila je u Sokolu sutradan iza plesa. To će Vam sve kazati jedan Sokolaš. A D.r Vinko ono pismo, gdje vrijedja bolji dio gradjanstva, nek stavi u kvadar, jer mu je — od dike. Gradjanin.

Donosimo dolje doslovce, da štioći naši vide, kako piše fra „Hrvatska Rieč“, ovaj libel D.ra Krstelja: kako prijeti, da će početi naše ljude tući i lupati s reda. Evo poštenih i ljudskih riječi iz libela ljudskog i poštenog D.ra Krstelja: „Jučer je naš urednik g. J. Drezga pljusnuo po obrazu urednika glasila gusarića i udario ga u bolji dio tiela nogom. To je bilo uprav prije objeda, tako da je gospodar Niko jučer postio i ogledavao u zrcalo trag ruke i noge. Gospodar Niko je dobio što je tražio, jer onako napadati poštnu čeljad, a osobito izgledne žene ne može neko lukara, pašćad, koju treba nogom i bičem po gubici. Ako se gospodi gusarićima još kad što slično dogodi **primit će plaću, koju bez prestanka traže.** Nije moguće da čeljad bez ponosa, bez osobnog poštenja, bez svega, što čovjeka čini čovjekom, može uvijek nekažnjeno blatiti sve oko sebe. Treba jednom učiniti reda. Gusarići su jučer na večer svojoj slici i prilici priredili malu ovaciju. To im je bila zadovoljština, pri kojoj su pokazali što su u istinu i za čim teže, za što živu.

I prase često odaleče silom sa korita, ali ono od korita i u koritu samo može živjeti. Tako i oni: što su

imali i čim su kao svojim gospodariti, klicali su, da će i opet biti njihovo.

To je bila ovacija! Ne baš pljuski, nego koritu!“

Redovitost slučaja. Svi mi gradjani opažamo, ima koja godina, da „slučajno“ redarstvo nikada nije prisutno na onome mjestu, gdje pristaše općinske bande imadu izvršiti kakav sramotni i kažnjivi čin proti društvima il osobama. Tako se razbiju stakla, tako se razbiju fenjeri, tako se više po gradu i neka sumnjiva pijana čeljad tuli po noći od 1. sata do 2 il do 3. u jutro, tako se napadaju usred dana ugledni gradjani, a redarstvo nikad nije prisutno — „slučajno“.

Ovi su slučajni slučajji čudni, al su očiti i vidni. Vidi li ih politička vlast?

Milodari „Kola“. Doprinijeli su na korist Hrvat. muz. društva „Kola“ u Šibeniku, da počaste uspomenu pok. Adelaide ud. Zuliani g.dja Giannina Novak Versina 4 K — U počast uspomene pk. Pave Belamarić g. Krste Iljadica 2 K — U počast uspomene pk. Milovana Dulibić gg. Frane Sunara 2 K, Bortolo Zanchi 2 K, Marin Barišić Konobar 1 K, Krste Sunara 2 K, Mijo Iljadica 2 K — Najsrdačnije zahvaljuje Uprava.

Pola šale pola istine.

Bio sam u našega šjor Marka de' Moje Svijetlo, pa san ga pita: Šjor Marko, kako si ti ono pa' s grane, šta na zidu reste? — On mi reče: A lipo. Meni se ono onaj tren zamagli'o, kad su drugi počeli gristi plod, šta san ga ja usadija, pa u onom mraku okrenija pilati iza sebe misto ispred sebe, i ja ti puc doli o ledinu. Kako san lupija, onako san se probudija i vidija san, kako san falija. — Altroke si falija, reko' mu ja. Još si bija u Americi?! A šta kažu u Americi onima, šta napunu torbak sa „orate fratres“? — On mi reče: bogme da ti pravo kažem neznam. Ode im kažu, da su pametni i skidaju im kapu. — A klobuk ne? — I klobuk. — A čuj, nisi nigda posli iša čuvati onu granu? — A šta ću čuvati praznu kuću!?

Javljamo svima i svakome, da nepuštaju svoja tučenja van iz avlije. Pokladi su, mogao bi ih ko odagnati u svoj obor, da mu tu glugluču. Nevrijede ni crljeni biljezi, ni firme čija su, jer poklad nepita tuku ni čija je ni koja je, ni je li prvatna il je koja od onih što su došle izvana, da nam gluglukanjem čuvaju naš kapitolij kod kapunere na zidu i „da svojim poštenim radom i dobrom voljom unaprede dobrobit Šibenika. — S osobitim štovanjem“. Potpoteštat.

Mladi golušavi kokot skočio ponosito na gradicu, zijevnuo kljunom raširio nekoliko perušina oko donjeg ventila, tresnuo repićem a kunfet padne na kartu. Kokot se okrene, pogleda na kunfet i vidi ga na fra Krsteljevici. Zadovoljan da mu duša-kunfet pao na svoje mjesto, tresne krilima o gredicu, pruži vrat i kukurikne iza svega glasa: glu, glu, glu, glu!

Vas grad gleda zinutih usta od čuda u našega mladog dotura de' Lega i sklapa ruke govoreći: Ala kokota, ala kokota. Valja za tri para tuka i još dva debela tukca. Kokot, pa se potučio!

PORUKE UREDNIŠTVA.

Gg. dopisnicima. Ustrpite se, nemamo prostora.